

Dr. Drábik János:

Róma bukásának igazi oka a kamat volt

Az ókori Görögország hanyatlásának oka

Az ókori Görögországban a pénzkölcsönzők a nyújtott hitelekért 36%, illetve ennél is magasabb kamatot követeltek. E követelésük biztosítékként viszont az ártermelő földműveseknek és kézműveseknek zálogba kellett adniuk a vagyonukat. Ez azzal járt, hogy a parasztok elveszítették földjeiket, házaikat, munkaeszközeiket. Még családtagjaik is kötelesek voltak a rokoni adósságaiért kezességet vállalni. Ennek az eladósítási folyamatnak az eredményeként a szabad görög polgárok rövid idő alatt adósrabszolgákká váltak. Egy részük külföldre menekült, a többség azonban saját hazájában veszítette el szabadságát. El kellett tűniük, hogy hitelezők rabszolgaként adják el őket. A rabszolgáság, amely fenntartotta a rabszolgák, mint áruk létrejöttének a körülményeit, tetemes kamatjárdékot biztosított, virágzó üzletgá vált. A rabszolgák száma idővel sokszorososan felülmúlta a szabad polgárok létszámát. A görög rabszolgákat a görög pénzvagyon-tulajdonosok tehát pénzért vásárolták, és nem a háborúkban szerezték, mint korábban. A rabszolgáság így a tőke szabad mozgását biztosító jövedelmező pénzbefektetési formává vált.

A bányászatban dolgozó görög rabszolgák 33%-tól 50%-ig hoztak hasznot. A bútorgyártást végző rabszolgák pedig 30% biztos járadékhoz juttatták a pénzbefektetőket. Ha bármely görög városállam szükséghelyzetbe került, akkor a pénzvagyon-tulajdonosok ezt felhasználták az állam és a lakosság további eladósítására, kamatjövödelmük növelésére. Az ókori befektető pénzemberek gondoskodtak arról, hogy olyan hitelezési törvények legyenek, amelyek a lakosság többségét belekényszerítik az adósrabszolgáságba.

A görög magas kultúra hanyatlásához vezető első felkelések éppen azért törtek ki, hogy ezeket az igazságtalan hitelezési szabályokat megváltoztassák. Az ókori Görögországban nem egyszerűen a pénzvagyonos elit volt a bajok oka, hanem a kamat-mechanizmussal működtetett pénzrendszer.

A Római Birodalom hanyatlásának oka

A Római Birodalom hanyatlásának oka is a kamatszédő pénzrendszer volt. A Római Birodalom idején mindössze kétezer család birtokolta egész Rómát. A szabad földművelő parasztok helyét a rabszolgák foglalták el. Az önálló iparos réteg sem tudott az olcsó rabszolgamunkával versenyezni, s ezért elszegényedett, majd végleg tönkrement. A Római Birodalom jogrendszerének lehetővé tette, hogy az adós - végső soron - a saját személyi szabadságát is zálogba adja. Ha egy kölcsönvevő nem tudta fizetni a kamatokat, a hitelező egyszerűen elvette személyes szabadságát és adósrabszolgává tette. A kamat révén igen gyorsan gazdagodó pénzvagyonos réteg egyre szegényebbé tette a társadalom többi részét, amely gazdaságilag szinte elvérzett. A szabad polgárok helyére rabszolga-munkaerőt kellett szerezni, ezért a gazdasági szükségesség kényszerítette ki az állandó hódító háborúkat. A Római Birodalom központja a meghódított provinciákat könyörtelenül kizsákmányolta. A birodalom központi részei az alapvető élelmiszerek tekintetében egyre inkább a távoli területek terméneire voltak utalva. A nagy távolság viszont bizonytalanná tette az ellátást, amely komoly zavarokhoz vezetett. Az elszegényedett római polgárok olyan segélyezésre szoruló réteget alkottak, amely teljesen ki volt szolgáltatva a gazdagok megvesztegetésének és manipulálásának. E reménytelen tömeg féken tartása érdekében a legkülönbözőbb szórakoztatási módszereket alkalmazták. Ekkor vezeték be, például a gladiátor küzdelmeket. Az érem másik oldala az volt, hogy a pénzvagyonos réteg mértéktelen gazdagodása következtében pazarló luxusban élt.

Gustav Ruhland a Freiburgi Egyetem professzora, aki Bismarck kancellár megbízásából több éven át kutatta a magas kultúrák és birodalmak felbomlásához vezető okokat, megállapította, hogy a pénzvagyon túlzott centralizációja és koncentrációja miatt került fel a pénzügyi-gazdasági egyensúly. Ez az egyensúlyvesztés tükröződött a politikai viszonyokban, a közélet minden területén és megjelent a kultúra mélyülő dekadenciájában is. Ebben a helyzetben már csak a pénzvagyonosok tudták érvényesíteni akarataikat. Az általános erkölcsi hanyatlás eredményeként eluralkodott a kíméletlen haszonlesés, az örökségvádaszat és a korábban megvesztegethetetlen bírák is lepenzelteretűvé váltak. A protekciós és a magánkapcsolatok érvényesítése egyre jobban akadályozta, hogy arra alkalmas, hozzáértő és erkölcsös személyek intézzék a közügyeket és kerüljenek vezető pozícióba. A kamatmechanizmus destruktív módon befolyásolta a magánszférát is. A korábban szentnek és felbontathatlannak tartott házasság könnyen megváltoztatható szerződésé alakult át. Kialakult és iparrá fejlődött a prostitúció. Az átlag rómainak már nem volt lehetősége arra, hogy tisztességesen keressen pénzt, miután a pénzvagyon-tulajdonosok valamennyi termelőeszközt megszerették maguknak, és azt az olcsóbb rabszolga-munkaerővel működtették.

A politikai vezetés is fokozatosan a pénzvagyon-tulajdonosok és bankárok kezébe ment át. Polgárháborúk kezdődtek és általánossá vált a társadalmi nyugtalanság. A társadalom hátrányos helyzetű részének a féken tartása - a társadalmi béke megőrzése - egyre több állami kiadást vett igénybe. Az állam eladósodása az adók ugrásszerű növeléséhez vezetett. A rendszer fokozatosan irányíthatatlanná vált, noha egyre szigorúbb jogszabályokat hoztak a kézben tartására. Így például betiltották a szabad foglalkozásválasztást és helyébe a kényszerintézkedések léptek.

Mindez annyira legyengítette belülről az egykor hatalmas Római Birodalmat, hogy a végül néhány gyengén felgyezett barbár germán is el tudta foglalni. Így történt, hogy Odoaker germán vezér könnyűszerrel elmozdította a trónjáról a Nyugat-Római Birodalom utolsó császárárt, Romulus Augustus-t Krisztus után 476-ban. A teljesen eladósodott és csődbejutott római államnak nem volt már pénze. Az általános hanyatlás eredményeként a pénzrendszer is eltűnt a gazdasági életből, és átadta a helyét a rossz hatékonyságú naturál-gazdálkodásnak, azaz az autarchiának és a cserének. Az általános társadalmi hanyatlás a kamat-kapitalizmus rendszerének a következménye volt.

A kamat-mechanizmus létrehozta a pénzvagyon példátlan koncentrációját, de egyben a tőke olyan egyoldalú korlátlan uralmát valósította meg, amely az egész rendszert aláásta, és végül felbomlasztotta.

Ha a Római Birodalom hanyatlásának ezt a tünet-együttesét a globális kapitalizmus jelenlegi rendszerére alkalmazzuk, akkor megállapíthatjuk, hogy a kamat-kapitalizmus mai világrendszere is a szétesés és a felbomlás szakaszába érkezett. Ma már a világgazdaság centrum országaiban is eladósodott az állam, a gazdaság és a lakosság. Különösen a parasztságra nehezedik fokozott nyomás. Az élelmiszereket növekvő mértékben külföldről importálják. A felgyorsult monopolizálódás eredményeként az önálló vállalatok egyre nagyobb számban mennek csődbe és tűnnek el. A politikai élet irányítása a pénzrendszer birtokló és irányító szűk réteg kezébe került, amely egyben a világ 400 legnagyobb multinacionális cégének a tulajdonosa is.

A kenyér és a cirkusz ismét szerephez jut. Ma a cirkusz szerepét a látványos sportok, a labdarúgás, az autóvezetés, a tenisz és a művészi igény nélküli silány kultúrtermékek töltik be. A kamatgazdaság eredményeként kialakul az egyes országokon belül, és világszinten is, a kétpólusú rendszer. Ez egyrészt a pénzügyi közösségből, és az általa felnevelt és pozícióba helyezett integrált hatalmi elitből áll, másrészt pedig a bérből és fizetésből élő függő helyzetű százmilliókból, valamint a segélyezésre és szociális támogatásra szoruló tömegből.

A kamatmechanizmussal működtetett pénzgazdaság - az ókorhoz hasonlóan - most is túlnépesedést idéz elő. Ennek oka az, hogy mindazon személyek munkája feleslegessé válik, akiknek tevékenységéből a pénzügyi oligarchia nem tud a maga számára kamatjövödelmekhez jutni. Ma is tanúi vagyunk, hogy a gazdaság egy szűk pénzvagyonos réteg kezében halmozódik fel, amely mértéktelen luxusban él. A közérkölcsök vonatkozásában is megjelentek a dekadens jelenségek: a házasságok fellazultak, növekszik a válások száma, illetve azoké, akik sohasem élnek ilyen közösségekben, mindez kiegészül az utódnevelés fele-

lősségét mellőző szexuális kapcsolatok beteges kultuszával. Beindult az egyes kábítószeres fogyasztásának legalizálása. El-fogadottá vált a nagy vállalatok vonatkozásában is a korrupció, a csalás és a hazugság, ha pénzügyi sikerrel jár. Folyamatosan nő a munkanélküli segélyre és szociális támogatásra szoruló számra, s ezért egyfajta államszocializmus kialakulásának lehetünk a tanúi. A segélyből élők viszont többé nem nevezhetők szabad polgároknak, mert eltartásukért személyes szabadságuk, azaz önálló akaratérvényesítésük elvesztésével fizetnek.

A jelenlegi kamatmechanizmussal működtetett pénzrendszer összeomlása azért elkerülhetetlen, mert a gazdasági élet egészéhez képest a pénzmennyiség háromszoros tempóban növekszik, mint az előállított termékek és szolgáltatások mennyisége. Egy ilyen belső feszültség elkerülhetetlenül felbomlasztja a rendszert egészét. A válság jelei már mutatkoznak, és ha bekövetkezik, akkor a mi civilizációnk is felbomlik. Mivel a kamatkapitalizmus uzsoracivilizációja globális így, először a világtörténelemben, napjainkban lehetünk tanúi globális méretű gazdasági összeomlásnak.

A birodalmak hanyatlását mindig felgyorsította az államok fokozódó eladósítása, amely végül is elvezetett összeomlásukig. Ezt bizonyítja a Francia Forradalom is. Az állam a forradalom kitörését megelőző évben, 1788-ban, adósságszolgálatra és kamatfizetésre kényszerült fordítani az állami bevételek 70-át. Ezt az óriási pénzügyi terhet az akkori francia kormányzat csak fokozott adóztatással és gazdasági restrikciónal tudta előteremteni. Ezek vezettek végül éhséglázadásokhoz, majd pedig a már megszerveződött nemzetközi pénzügyi oligarchia által mozgatott forradalom kitöréséhez.

A történelemben ez a folyamat újból és újból ismétlődik. Az I. Világháború kitörését felgyorsította az akkori európai államok példátlan eladósodása.

Nemcsak Nagy-Britannia, Franciaország és Oroszország, valamint az Osztrák-Magyar Monarchia adósodott el, de még a dinamikus fejlődő Németország is. A XX. század elején a német nemzeti vagyon növekedése évi 2 milliárd márka volt. Ez azonban csak a felét tette ki az évi adósság-növekedésnek. Az állam, a vállalatok és az egyes állampolgárok mind eladósodtak. Ennek az adósságnak a kamatjövödelmét a pénzvagyon-tulajdonos oligarchia és a tulajdonában lévő bankok tették zsebre. 1870-ben a Deutsche Bank 15 millió márka alaptőkével rendelkezett, amely 1908-ig a tízszeresére növekedett. A németországi bankszektor egészének az ellenőrzése alatt álló vagyon pedig 3 milliárd márkára nőtt. Egyszerű számításokkal megállapítható, hogy ennek a növekedési ütemnek a megtartásával 1918-ra az egész német gazdaság 150 milliárdnyi vagyona a német bankszektor tulajdonába került volna. Ez csak azért maradt el, mert 1914-ben kitört az I. Világháború.

A tőzsdék egyik előnye: a közép réteg elszegényítése

A kamattal működtetett pénzrendszerben a társadalom vagyona - bizonyos idő elmúltával - szükségszerűen a pénzvagyonnal rendelkező szűk csoport tulajdonába kerül. A vagyonkoncentráció már a XX. század elején is olyan méreteket öltött, hogy a világ vezető országaiban csupán néhány család ellenőrizte a nemzetgazdaságokat. Ennek tükröke az állam és a lakosság súlyos eladósodása. Az irányítási pozíciókat kisajátító pénzvagyonos csoport olyan zárt kört alkot, amelybe rendkívül nehéz bekerülni. Az egyre nagyobb szerephez jutó tőzsdék és pénzpiacok - a részvényekkel való manipuláció révén - különösen alkalmasak az emberek nyereségvágyának és játékszenvedélyének a felkeltésére. A részvénytöke kibővülésével a tőzsdéket irányító nagybefektetők rá tudják tenni a kezüket a társadalom kevésbé tehető rétegeinek a pénzére is, mivel megfelelő pénzmennyiség és bennfentes tájékozódás hiányában egyedül a nagybefektetők képesek akkor kivonni vagyonukat a tőzsdéről, amikor a részvények ára a csúcson van. Ezzel a kizárólag általuk irányított folyamattal magukhoz tudják ragadni a társadalom jelentős részének a megtakarításait. Minden tőzsdé-összeomlás a pénzvagyonos réteg számára előnyösen rendezi újjá a pénzügyi és vagyoni viszonyokat.

(folytatása a 14. oldalon)

EURÓPAI IDŐ – Az Európai Unióban szabadságát és önrendelkezését megteremteni kívánó erdélyi magyarság lapja – ISSN 1220-9929

Főszerkesztő: Horváth Alpár. Helyettes főszerkesztő: Stöffán György. Felelős szerkesztő: Simon Ildikó. Főmunkatárs: Borsos Géza, Kolumbán Sándor, Krasznai Zoltán.

A szerkesztőség postacíme: El-KIA, 520100 Sf.Gheorghe, C.P.: 15. Tel./fax: 0267-318 895. Honlap: <http://www.e-ido.com/> E-mail: europai_ido@e-ido.com

A kiadó címe: Európai Idő Kiadó, 520085 Sf.Gheorghe, Str. Daliei nr. 2. bl. 44. sc. C. ap. 1. Bankszámla: COD IBAN: RO490TPV300000597085R001 – OTP BANK SFANTU GHEORGHE.

Főkönyvtel: Illyés Veronika. Könyvtel: Simon Ildikó. Terjesztés: az Európai Idő Terjesztőhálózata. Felelős terjesztő: El-KIA Kft. Nyomda: Tipotex Nyomda – Brassó

Az Európai Idő hasábjain szerző nevével, szignójával stb. megjelent írárok illetve más forrásból átvett cikkek, illusztrációk nem föltétlenül tükrözik a szerkesztőség véleményét, s így felelősséget sem vállalunk ezek tartalmáért! A cikkekért minden esetben azok szerzői a felelősök.